

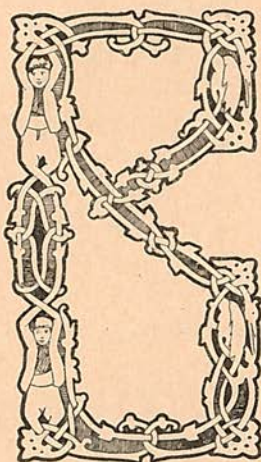
Азъ не се рѣшихъ да го запитамъ; не искахъ да разтварямъ ранитѣ му . . . Дадохъ му нѣколко стотинки и си заминахъ.

Сърцето ме заболѣ . . . Устата ми едва прошепнаха: „Клети изгнаници“! . . .

Царицата на бѣднитѣ.

(Приказка).

еднажъ бѣдното момиченце *Лия* тръгнало да носи обѣдъ на баща си. Той работѣлъ далече на полето. Тя носѣла въ едно гърне топла вкусна гозбица.

Изъ пѣтя ненадѣйно изкочили нѣколко ловджийски кучета, а слѣдъ малко и ловцитѣ. Лия се уплашила, дръпнала се на страна, но се спънала и паднала. Гърнето се ударило въ камъкъ, строшило се и всичката гозба се разсипала.

Бѣдната Лия високо заплакала.

— Горкиятъ ми баща, ще остане безъ обѣдъ! — жално проговорила тя. А лошата ми мащеха ще ме прѣбие за гърнето . . .

Въ тази минута къмъ нея се приближила